

## [Victor Pürschel.]

kollektive Sikkerhed og er paa Nippet til at faa Lov til at drive Europa ud i dette, der med Sikkerhed havde ført ud i en europæisk Krig. Det lykkedes heldigvis ikke, men naar det ikke lykkedes, saa var det jo, fordi Folkenes Forbund tog det Standpunkt, at de accepterede en Erklæring som den af de nordiske Stater afgivne, der er absolut uforenelig med det, der er det grundlæggende Princip for Folkeforbundet. Den højtærede Udenrigsminister snakkede sort om dette og sagde, at man havde altid været paa det rene med, at der kunde være lovlige Krige, hvor Neutralitet var tilladt. Ja, det har ingen i Folkenes Forbund været i Tvivl om fra første Færd, og dertil behøves ingen højtidelig Erklæring fra de nordiske Stater. Nej, det, de nordiske Stater sagde, var dette, at i det Tilfælde Folkenes Forbund bliver Part i Sagen, gør sig til Part i Sagen, forbeholder vi os vor frie Stilling. Det er det, som er det interessante, og naar man siger dette, vil det sige, at man fornægter de Forpligtelser, som Folkenes Forbund paa lægger en, og i den Situation er det, jeg siger, at her, hvor ingen mere har Tillid til, at Folkenes Forbund byder nogen Sikkerhed, er det naturligt at søge Sikkerheden andet Sted, og den ligger for Danmark saa nær som nogen. Der kræves kun den ene Ting, at der her i Norden fødes en Statsmand af stort Format, som er i Stand til at overvinde de Vanskeligheder, der naturligvis er. Statsministeren har søgt at give den Tanke Gift ved at tale om, at man skulde ikke slutte sig sammen i Forbund, der var rettet mod nogen anden, men det er jo slet ikke det, der er Tanken, og det forbavser mig, at den højtærede Statsminister ikke er klar over det.

Saa har Statsministeren jo glædet sig saa meget over sit Partis Fremgang. Det er der noget smukt og menneskeligt i, men lad os nu se et Øjeblik paa, hvorledes det hænger sammen med denne Fremgang. Er den, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch for et Par Aar siden lige efter sin Ophøjelse gav det Udtryk, Udtryk for en saa overvældende Dygtighed hos hele den Side af Salen, sammenlignet med den anden Side? Det er naturligvis smigrende for de Herrer selv at tro det, men mon der er ret mange, der tror det? Denne Udvikling, Socialdemokratiets stærke Fremvækst, finder Sted praktisk talt samtidig og praktisk talt i alle Stater; den tyder mere paa, at den ikke er personligt betinget, men af Vilkaarene, af Tiden. Det er efter min Mening ogsaa det, der er sket. Jeg

ved godt, at den højtærede Statsminister nu er Genstand for en Beundring ogsaa uden for Socialdemokratiets Kredse, som er mig lidt vanskelig at forstaa. Ingen vil frakende den højtærede Statsminister Dygtighed, og ingen kan undlade at beundre, hvad Statsministeren har naaet. Det er jeg for mit Vedkommende fuldt ud rede til at anerkende, men naar det drives til en Afgudsdyrkelse, at dette er den eneste Mand, der i Øjeblikket kan styre Danmarks Land og Rige, ja, saa mindes jeg de Folk, der stod og stirrede paa Nikolaj Taarn i Gaar, og som til sidst, som „Nationaltidende“ siger det, saa Olga Svendsen som Fluemenneske. Der stirres saa længe fanatisk op af en lille Kreds, at flere og flere begynder at stirre; til sidst ser de virkelig ogsaa noget. Det er noget, der er meget interessant, det er Massepsykologi; den er meget interessant, og det er morsomt at se, at den breder sig ogsaa til intellektuelle Kredse herhjemme. Men det, der er sket, det, hvori Dygtigheden har vist sig, er det gammelkendte, som Verdenshistorien frembyder en lang Række af Eksempler paa, at naar et Demokrati er opstaaet, varer det ikke længe, inden der kommer Folk, der siger: Det er udmærket at tale til Vælgerne, men det er endnu bedre at betale Vælgerne. Betalingen er alligevel det haandgribelige, og det er den, de Herrer har været i Stand til at præstere, og de har kunnet præstere den, fordi de har overtaget et Bo efter de borgerlige Partier her i Landet, et Bo; hvori der var mange Reserver, og saa længe disse Reserver findes, saa længe er de Herrer i Stand til at føre den Politik, men heller ikke længere, det viser særlig Erfaringerne fra England. Ogsaa paa et andet Punkt anerkender jeg, at der er vist Dygtighed. Man har formaaet at bibringe Haandens Arbejdere den faste Overbevisning, at kun Socialdemokratiet kan varetage deres Interesser, og saa længe . . . En siger: Hør, han kender Tønen, det er His Master's Voice — og saa længe denne Tillid bestaar, er Socialdemokratiet sikkert. Men Erfaringerne fra Udlandet viser, at denne Tillid kan rokkes; det er vor Opgave, og naar det sker, saa styrter Socialdemokratiet sammen med et Brag — de Herrer begynder allerede at omme sig, det er for tidligt, men: De vil sikkert faa Lejlighed dertil senere, saa det er maaske godt at øve sig. Vi har set det ske i Udlandet; ikke eet, men flere Steder har vi set Socialdemokratiet styrte sammen, og det er min Opfattelse, at det ogsaa vil kunne ske her i Landet. Derfor er jeg af den Mening, at det konservative